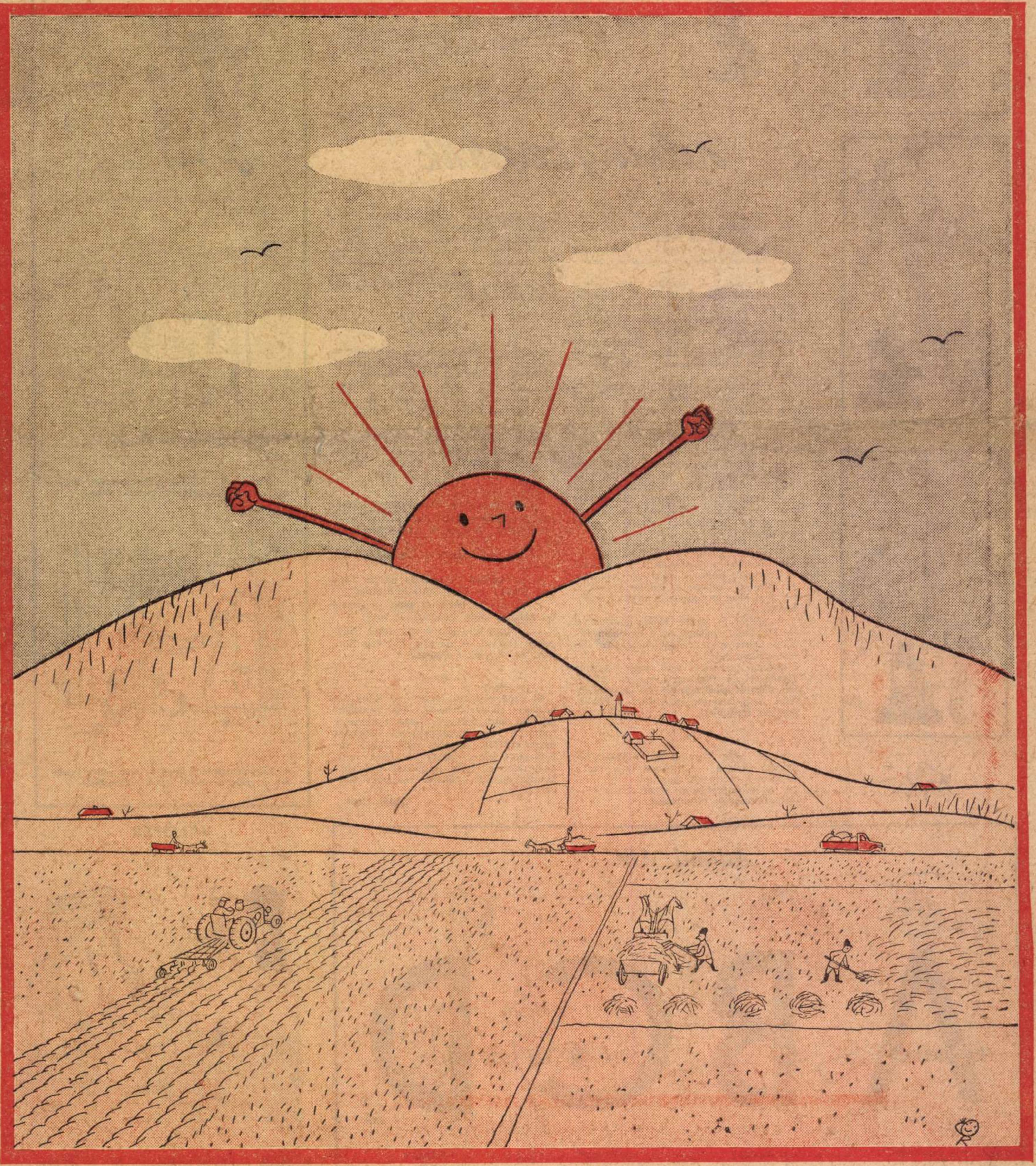
X. évfolyam 13. szám
1954 március 25

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

A tavaszi Nap öröme

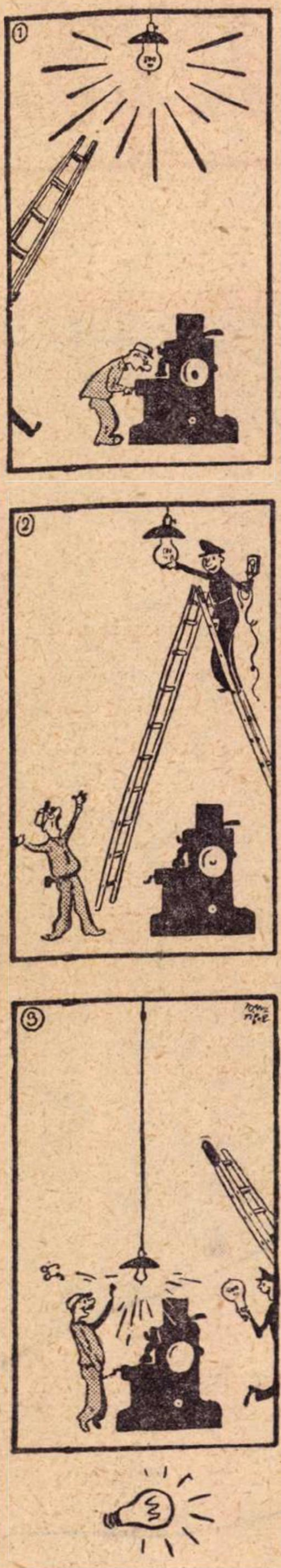

— Élvezet ebben a gyönyörű időben felkelni!

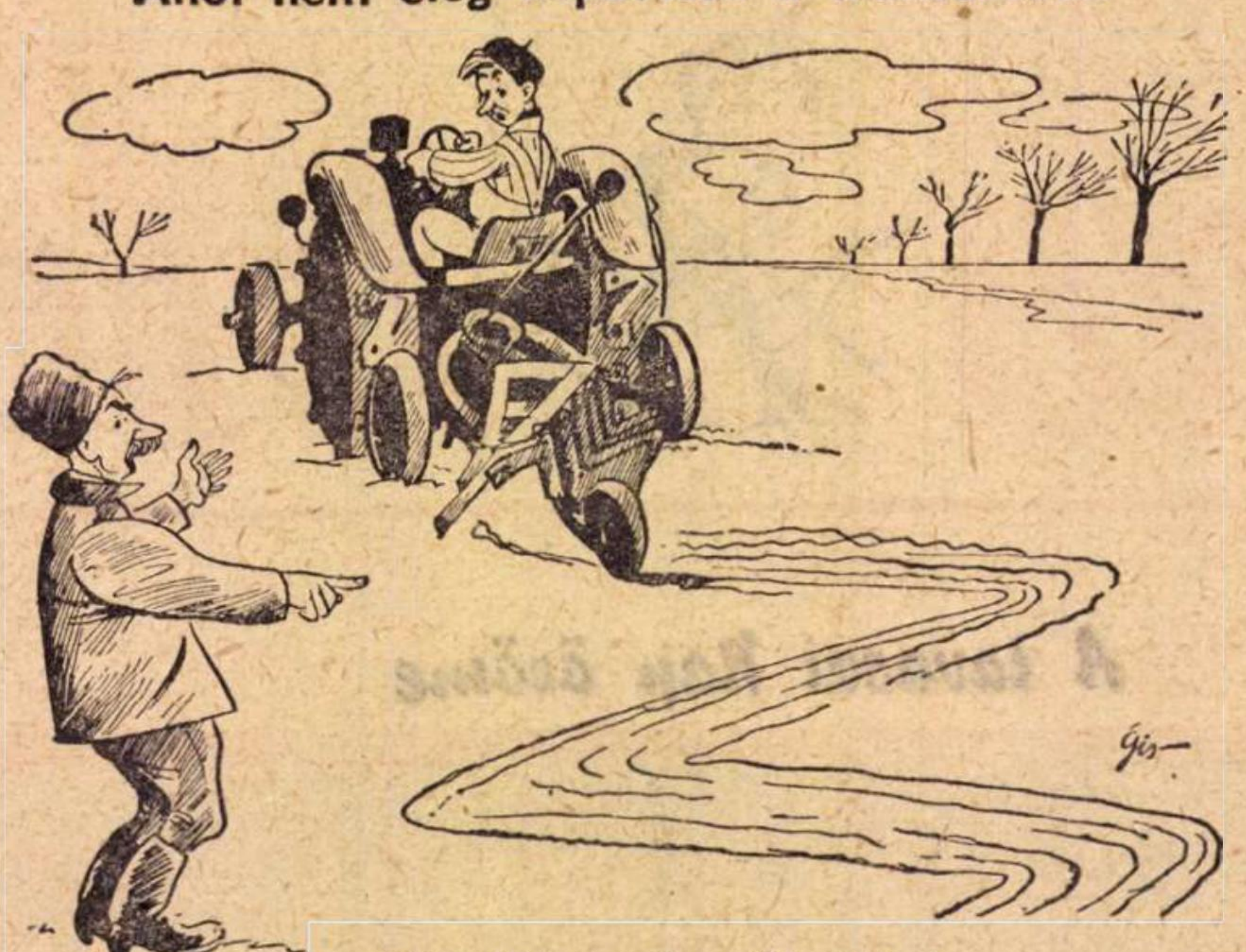
Áramtakarékos Peti ötlete

avagy

az öreg szaki búcsúja a szemüvegétől

Ahol nem elég képzettek a traktorosok

— Miért szánt maga ilyen cikk-cakkban?
— Mert én csak villám-tanfolyamot végeztem...

Helyiség kerestetik

1.

— Szóval holnap már munkához is láthat — mondta Korpás, a főközpont szervezési alosztályának vezetője. — Itt a rendelet, itt a kinevezés és itt vannak a beindításhoz szükséges ügyiratok, rendeletek...

— I-i-igen — dadogta Ürge Elek, a Pontyikrakészletező Vállalat újdonsült igazgatója. — De hol kezdjem meg a munkát, hisz nincs még irodahelyiségünk!

— Ja kérem — vágott közbe az alosztályvezető, — egy jó igazgató gondoskodik arról, hogy helyisége legyen. Ez már nem a mi dolgunk... Viszontlátásra.

— Mi lesz a hivatalhelyiséggel? — morfondírozott magában Ürge. — Mert ma könnyebb egy helyiséghez hivatalt szerezni, mint hivatalhoz helyiséget.

2.

— Legjobb lenne, ha valamelyik vendéglőben tartanánk az értekezletet — ajánlotta Kanóc, az új főraktáros.

— Nagyszerű! — helyeselt Mákos kartárs. — Menjünk Óbudára! Ott ismerek egy jó kis kocsmát... Elférünk valamennyien.

3.

— Féllitert a jobbikból!... — mondta a pincérnek Kanóc, majd így folytatta. — Sürgetni kellene a helyiség-ügyet... Itt nem lehet nyugodtan pontyikrát készletezni.

— Miért? — kezdte Mákos álmodozva. — Tudjátok, mennyi szép emlékem fűződik ehhez a kis vendéglőhöz! Az első menyasszonyom...

Miután elmesélte első nagy szerelme történetét, a Pontyikrakészletező Vállalat dolgozói azzal fejezték be az értekezletet, hogy helyiség-igényükkel a Főközponthoz fordulnak.

4.

— Ez már nem a mi dolgunk — mondta Korpás. — Nekünk csak az a feladatunk, hogy létrehozzunk, vagy — s itt jelentőségteljesen nézett Ürgére — megszüntessünk vállalatokat...

5.

— Pontyikra... pont... post... po... pokx... Nem elvtársak... Pontyikrakészletező nem szerepel a Helyiségelosztó Bizottság tervében. Beláthatják az elvtársak, hogy mi is tervszerűen dolgozunk. A Főközpont nem jelentette a vállalat megalakulását, így nem tudunk helyiségről gondoskodni.

6.

— Nem lehetne mégis tenni valamit? — kérdezte Ürge a Főközpont alosztályvezetőjétől. — Esetleg építtetnék.

— Micsoda? Hogy építtetni? — hördült fel az. — Még mit nem! Az egész pontyikrakészletezés nem ér annyit...

— De kedves Korpás kartárs, az utcán mégsem dolgozhatunk.

— Ez meghátrálás a feladatok elől — szögezte le zordan az alosztályvezető.

7.

Az értekezletet a Városligetben tartották. A vezetőség a padon, a többiek a pad körül állva hallgatták Ürge beszámolóját.

— Mit csinálnak? — kérdezte egy rendőr.

— Érdegezled — mondta náthás hangon Kanóc. — Dermelézsi érdegezled.

— Zóval odd hagydug abba — emelte fel hangját Ürge igazgató — hoty...

— ...hogy az egész értekezletet hagyjuk a fenébe! — mondta dühösen Korpás. És hagyták a fenébe.

8.

És Ürge igazgató, kinek már hetek óta ápolták tüdőgyulladását, két penicilin-injekció közt boldogan vette tudomásul, hogy a Pontyikrakészletező Vállalatot megszüntették. Állapota csak akkor súlyosbodott kissé, mikor közölték vele, hogy mint igazgatót, megbízták a Kanárimadárértékesítő Vállalat megszervezésével.

Budai Tibor

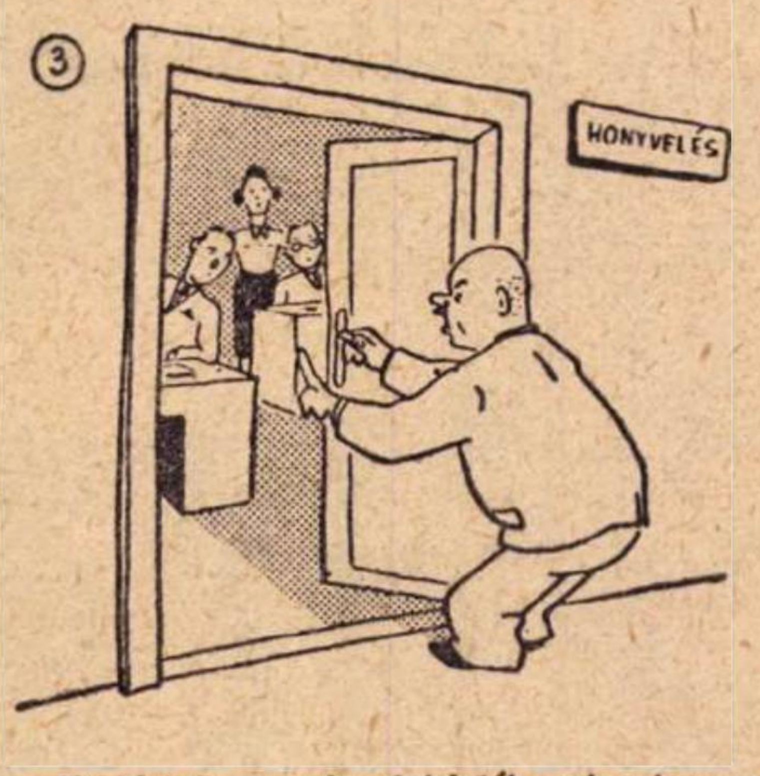
Vizet prédikál...

— Elvtársak! Ne felejtsék el, ma szakszervezeti aktíva-értekezlet lesz...

— Remélem, eljönnek a szakszervezeti aktíva-értekezletre?

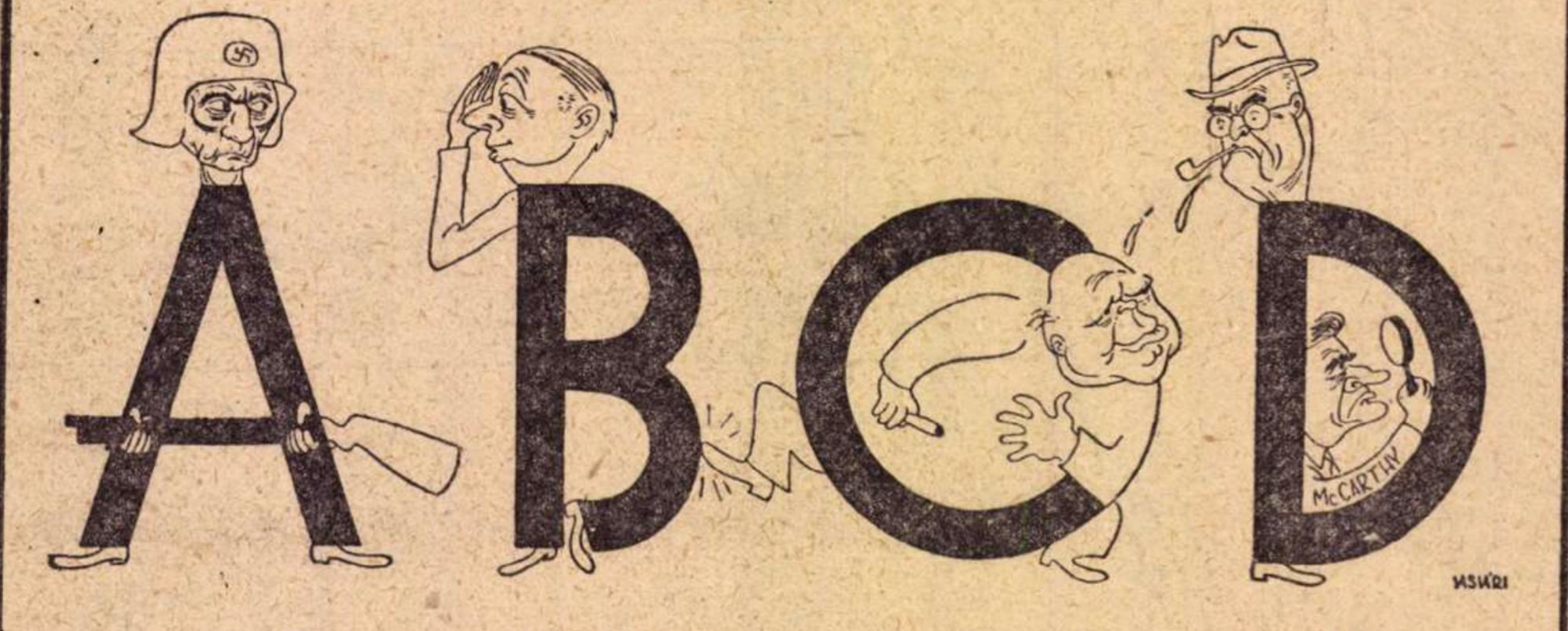

— Kartársak, minden épkézláb ember legyen ott a szakszervezeti aktíva-értekezleten!

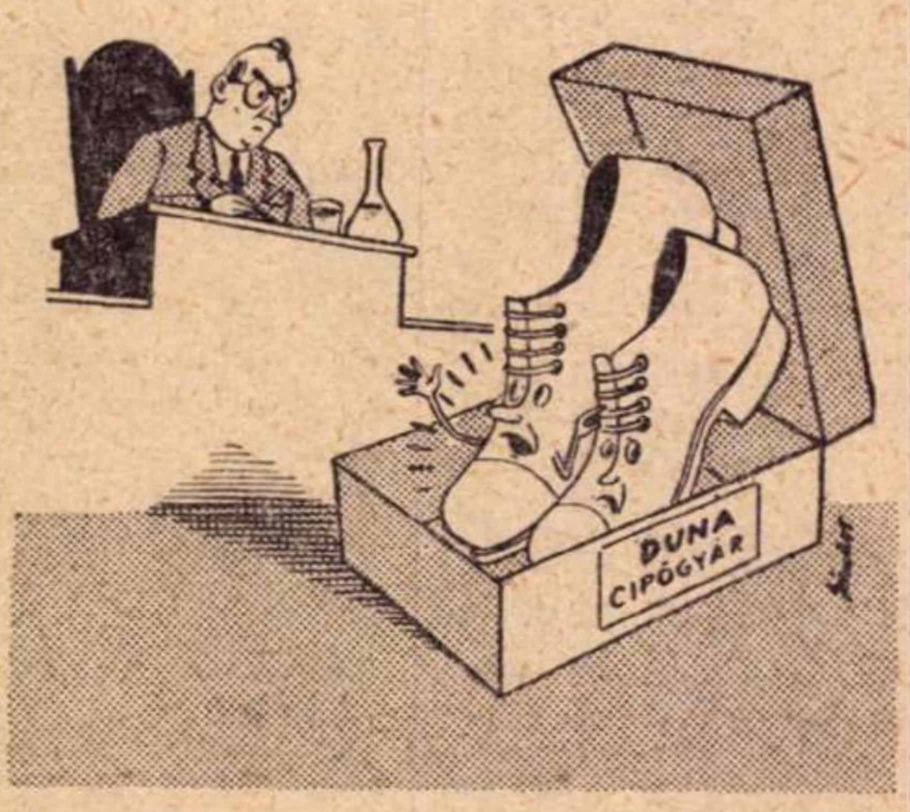
— Figyelmeztetem, hogy öt perc múlva kezdődik a szakszervezeti aktíva-értekezlet!

Atlanti ABC

= Adenauer = Bidault = Churchill = Dulles

VÁLÓPER

— Tessék bennünket elválasztani, bíró úr .. Nem vagyunk mi egymáshoz valók...

A legfiatalabb Kossuth-díjas...

Ez a szemmel láthatóan rokonszenves fiatalember itt Porubszky Lajos győri vasesztergályos, a legfiatalabb Kossuth-díjas. Huszonkét éves. Mindössze huszonkét éves — így mondom én, már huszonkét éves — így mondja ő. Hosszú beszélgetésünk alatt többízben kísérletet tettem atekintetben, hogy példátlanul fiatal voltát tudatosítsam benne, ezirányú próbálkozásaimat azonban egy sokat megélt filozófus bölcseségével szerelte le.

— Öreg vagyok én már a sporthoz... — közölte velem halálos komolyan, amikor a sportról beszéltünk, s nagyot nyújtózott, amúgy öregurasan.

Hát istenem — gondoltam — mikor legyen öreg valaki, ha nem huszonkét éves korában. De mert én éppen kétszer olyan idős vagyok, mint ő, elfogott a fiatalokra jellemző szélesség, s felismervén, hogy miről is van szó tulajdonképpen, így kiáltottam fel:

— Porubszky elvtárs, maga lusta!

Valakiről, aki teljes egy éven át nap, mint a nap ötszáz százalékot teljesít, azt állítani, hogy lusta, mégis túlzás. Éppen hozzá akartam látni a kimagyarázkodáshoz, amikor megszólalt:

— Van benne valami... Azazhogy...

S mert nyilván neki is eszébe jutott az a napi ötszáz százalék, s mert továbbá az is eszébe jutott, hogy én egy Példaképpel kívánok beszélgetni, ő látott hozzá a kimagyarázkodáshoz. Rövid disputa után megegyeztünk abban, hogy nem lusta, csak kényelmes. Sőt. Mindene a kényelem. Sőt. Egyetlen szenvedélye a kényelem. Hajlandó félóra hosszat biciklizni, hogy egy kicsit elüldögélhessen a Rába-parton. Olyannyira szereti a kényelmet, hogy a legszívesebben egyedül üldögél. S hogy azt a napi ötszáz százalékot elérje, hajlandó hosszú órákon át gondolkozni egy-egy új szerszámról, új fogásról. Persze hanyattfekve, otthon, kényelmesen.

*

Amikor bekopogtattam hozzá, tartózkodó szívélyességgel üdvözölt, könnyed mozdulattal helyet mutatott a vadonatúj rekamién, majd leült velem szembe egy székre és keresztbevetett lábakkal, hátradőlve várta, hogy kérdezzek valamit. Azonnal láttam, hogy nem én vagyok az első újságíró az életében.

— Szereti az újságírókat? — kérdeztem, mert az a tapasztalatom, hogy ez a kérdés a legjobb hangulatcsináló. (Nekem is vannak mesterségbeli fogásaim.)

Íme a válasz:

— Sohasem volt bajom velük, pedig jónéhánnyal volt dolgom Karinthytól a Távirati Irodáig oda és vissza. Nagyon szívesen beszélek bármiről, csak azt nem szeretem, ha rámbízzák, hogy miről beszéljek. Mert úgyebár mit tudom én, mi érdekli az illetőt? Nem vagyok én óbudai Juliska.

— Bocsánat... Kit tisztelhetek nevezett hölgyben?

— Valami jósnő, úgy tudom. De én nem látok bele az emberekbe. Tőlem kérdezni kell.

Ezt úgy mondta beszélgetésünk második percében, mint önmagára vonatkozó használati utasítást. Zavarbaejtett vele. Én tudniillik csak úgy tudok beszélgetni, ha semmit sem kérdezek. Nem is kérdeztem semmit, másfélóra alatt sem. Szerencsémre nem vette észre.

*

Ez a fiatalember olyan józan, megfontolt és komoly, hogy arra gondoltam: talán még huszonkét éves sincs. Ital? Néha egy-egy korsó sör. Kártya? Nagyritkán ha römizik. Sakk? Futball? Ugyan kérem.

— Az ember irányítsa az életét... — mondja, amikor mindezekről szó esik.

Ezt egyébként tizennégy esztendős korában fogalmazta meg így, amikor mint ipari tanuló leült huszonegyezni a barátaival és kilenc forintot veszített. Kilenc forintot. Akkor azután elhatározta, hogy megkomolyodik. Két szakmában szabadult (lakatos és vasesztergályos), most a gépipari technikum elsőéves hallgatója. Havi keresete négyezer forint.

Ez a kilenc forint volt a történelem legjobb tőkebefektetése.

* *

Dolgozni éppolyan kötelességem, mint élni... — mondja később, amikor a homálybaborult szobában már az élet nagy kérdéseiről beszélgetünk. S ezt olyan egyszerűen és természetesen mondja, hogy világosan érzem: akkor is így vélekedik, ha egyedül van. Megkérem, kattantsa fel a kislámpát, mert már-már arra gondolok, hogy magával Herakleitossal beszélgetek.

Mosolygó, s a hirtelen fénytől hunyorgó szemmel néz rám, fogai között egy szál gyufa. Egy dobozt emel le a szekrény tetejéről.

— Mindenféle fényképek — mondja és elém teszi — érdekli?

— Persze.

A fényképek aztán meggyőznek arról, amit eddig is sejtettem. Hogy tudniillik ez a komoly és céltudatos ember eddig csak ugyanazt az oldalát mutatta felém, mint a Hold a Földnek.

Kép a Galyatetőről, nyakig hóban. Kép Mátraházáról, síruhában, de persze sitalpak nélkül. Képek a bukaresti VIT-ről, sok-sok vidám kép, csinos lányok között, vidám barátok között.

— Ki ez a csinos kislány a jobboldalán?

— A bábolnai DISZ-bizottság titkára.

— És ez a másik a baloldalán?

— Egy ausztráliai táncosnő.

*

Tizenkétesztendős volt, amikor szüleit elvesztette. Azóta egyedül él a világban. Egyedül? Dehogy. Csak egy ideig volt egyedül.

— Segít engem a vállalat, a párt, Lakatos elvtárs pedig, az igazgató, mint az apám, olyan. Meg aztán ott a gépem...

Egészen felélénkül, hogy a gépéről esik szó.

— Kérem, a gépe az embernek annyi, mint a testvére... mint a...

— Mint a házastársa... — vetem közbe nem minden fondorlat nélkül. Erre már gúnyosan mosolyog:

— Hohó, azt már nem! A gépet meg lehet nevelni. A gép nem lefetyel, nem nyelvel... A gépet ki lehet ismerni, a gép...

— Jó, jó... — szólok közbe riadtan — hagyjuk ezt a témát.

— Tudja, mikor lehet hinni a nőnek? No híres humorista, erre feleljen!

Töredelmesen beismerem, hogy nem tudok rá felelni.

— Mindig lehet hinni neki... — hebegem tanácstalanul.

Nagyot nevet:

— Nem! Hanem ha már hideg a lábujja!

No végre mondott valami csacsiságot is. Direkt felüdülök.

*

A Kossuth-díjra nem számított. Mindig egyformán igyekszik minél jobban dolgozni, nap, mint nap spekulál valami észszerűsítésen, újításon, trükkön, fogáson. Állandóan ötszáz százalék körül teljesít, most a kongresszusi versenyben is. A gyárban jól megy a kongresszusi verseny, ő maga Muszka Imrével áll párosversenyben, a Szabad Népből tudja meg, Muszka mennyit teljesít. A legutóbbi héten néhány százalékkal megelőzte őt Mármint Muszka Porubszkyt. De a jövő héten ő fogja megelőzni őt. Mármint Porubszky Muszkát.

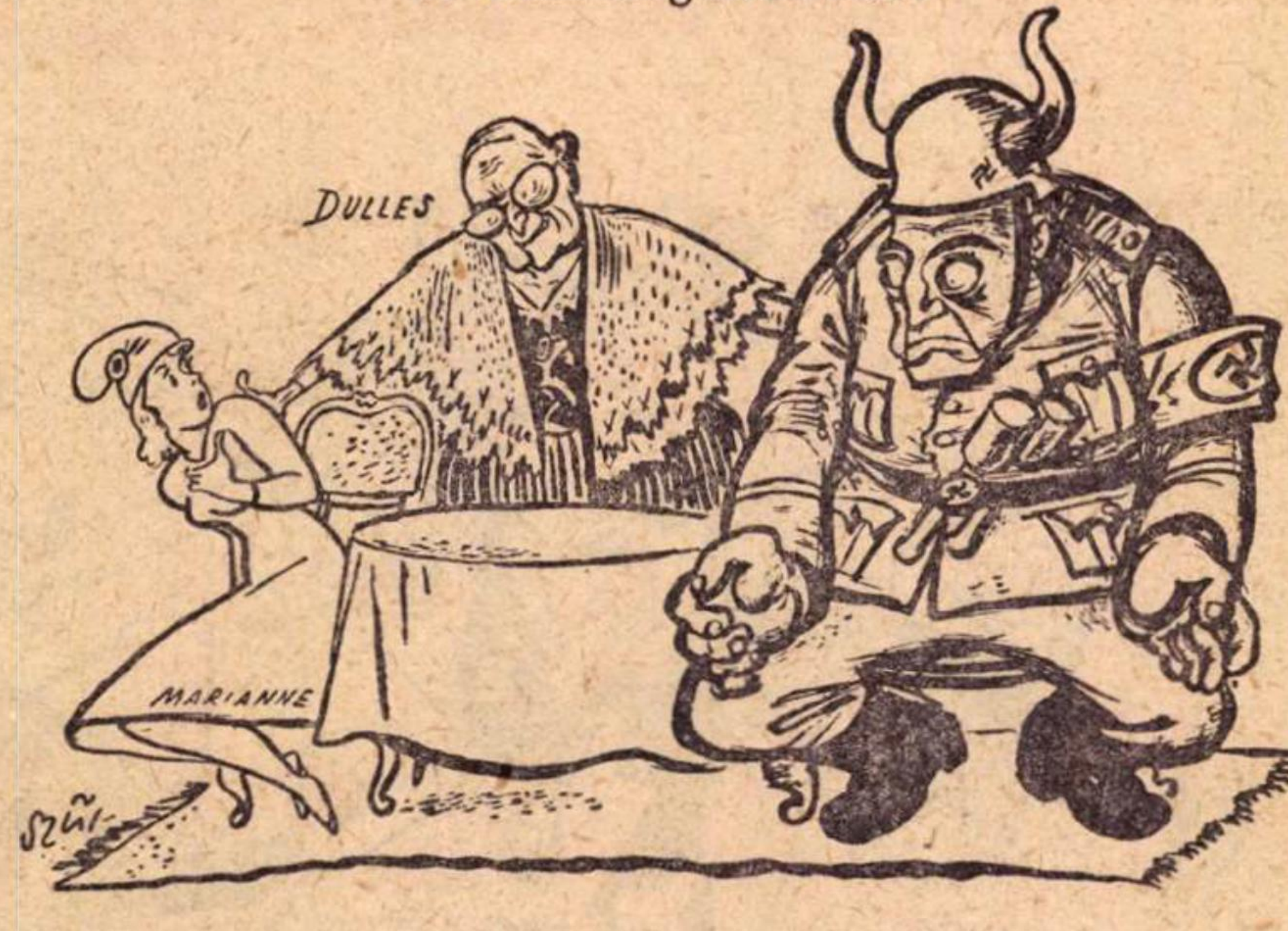
— Amikor a szaktársak megtudták, hogy Kossuth-díjat kaptam, persze sokan jöttek őszintén gratulálni, de voltak, akik csak gépiesen kezet nyujtottak s mondták: gratulálok komám, de tudja azért... no, mindegy. Szóval ez maguknál íróknál, művészeknél egészen másképpen van. Ha egy művész Kossuth-díjat kap, a másik a nyakába borul, átöleli, megcsókolja...

Buzgón bólogatok.

Így jutott legalább a cikkem végire egy kis humor.

Tabi László

A házasságközvetítő

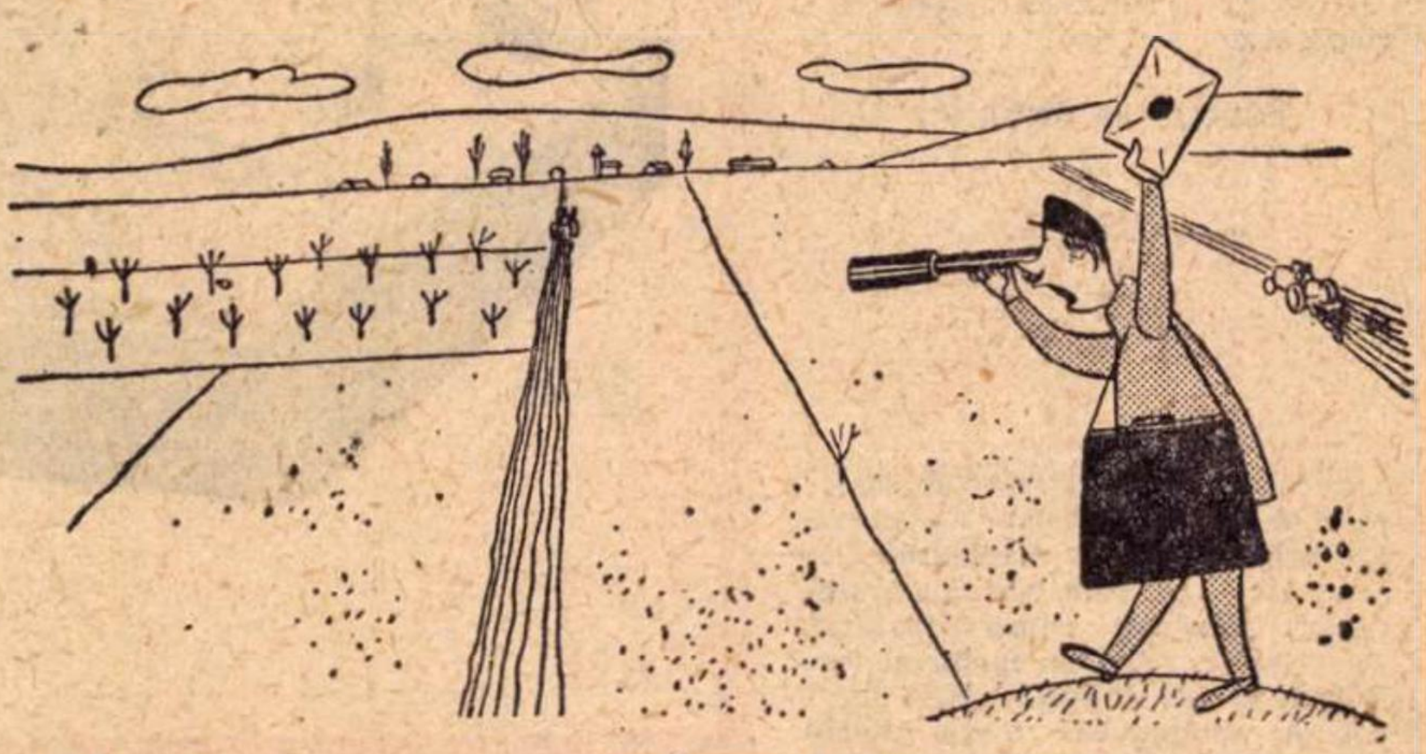
— Legyen nyugodt, majd megszeretik egymást...

MI FONTOSABB?

— Összeállította már az eredményeit, hogy felterjeszthessem prémiumra?
— Azt még nem. De összeállítottam egy küldöttséget, amely segít majd kiharcolni.

Egyszerű rejtvény

Jó, vagy rossz agronómus kapta ezt az ajánlott levelet? Jó agronómus. Mert a rossz agronómus nem a határt járja, hanem az irodában ül.

Baj van a neonfény-feliratokkal!

A pesti cégtáblák kérdeznek...

Olasz minisztertanács

Scelba miniszterelnök legközelebbi munkatársaival megbeszéli a legfontosabb belpolitikai kérdéseket.

Egy kis külpolitika

Újabb incidensek a Szuezi-csatornaövezetben

A Szuezi-csatornaövezetben kiéleződött a helyzet, egyre gyakoribbak az angol megszálló csapatok által provokált incidensek Az incidenseknek több.— természetesen egyiptomi — halálos áldozata van.

Hogy miért nem lövöldöznek az angol katonák inkább otthon, a La Manche-csatornaövezetben?

Mert ott az amerikai katonák lövöldöznek.

Einstein és McCarthy

Einstein 75-ik születésnapján bírálta a mccarthyzmust. Az amerikai dolgozó nép, az értelmiség élesen elítéli „az őrült wisconsini szenátor" tébolyult embervadászatát. Az értelmes emberek undorral fordulnak el az őrjöngő „bősz Joe"-tól. A sötétagyúak törpe kisebbsége viszont tajtékozva biztatja McCarthyt.

Különös ellentét, hogy azoknak a hangulata puskaporos, akik nem találták fel a puskaport...

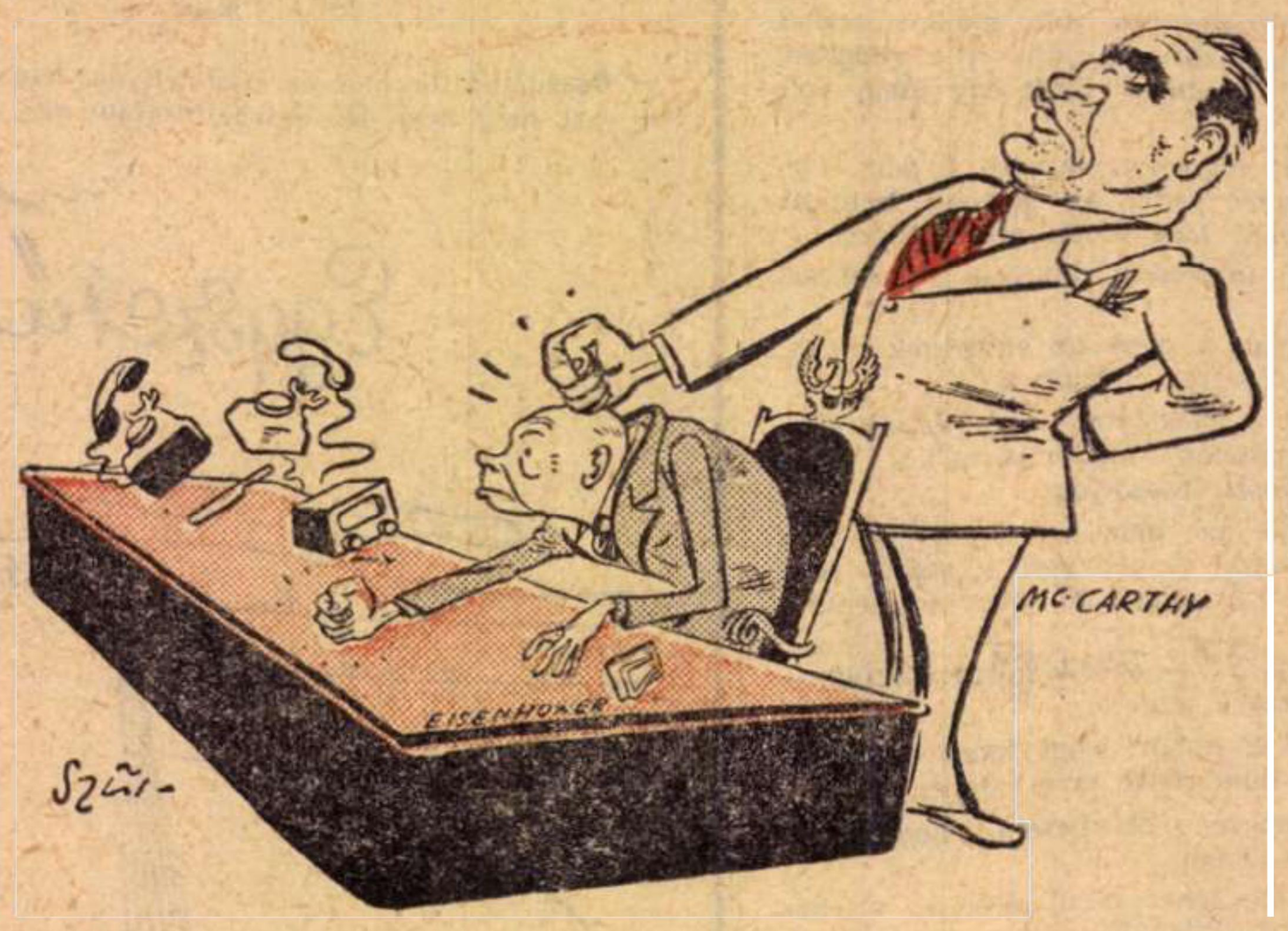
Kedélyes találkozás a Brewet-Clubban

A londoni Brewet-Club kezdeményezésére áprilisban a hitleri Németország egykori légierőinek hat ismert repülője találkozik a brit légierő legjobb repülőivel. A náci pilóták között ott lesz Heinz Baer is, aki a második világháborúban 205 angol gépet lőtt le.

— Szerencsés fickó vagyok én! — gondolhatja most Heinz Baer. — Ha annakidején a csecsemőotthon és a kórház helyett véletlenül a Brewet-Clubot találom el, akkor hol löncsölnék áprilisban?

Eisenhower a McCarthy kontra hadsereg-ügyben az asztalra csapott...

Egyenlősdi

A Fényszöv csodája.

GÁDOR BÉLA:

Kérek egy fröccsöt

Az Italbolt pénztáránál ködös szemű, alacsony férfi áll. Haja őszbecsavarodott, lehet úgy a hetedik és nyolcadik fröccs között. Nem tántorog, ahhoz a fajtához tartozik, akit merev, részegnek szokás nevezni. Udvariasan előretessékel egy asszonyt, aki szódásüveget tart a kezében.

— Csak tessék, asszonytársam, parancsoljon, méltóztassék, én ráérek... (Az asszony blokkot vált, fizet és leejt egy húszfillérest. A részeg készségesen lehajol érte.) Majd én, naccsádkám, mi az nekem, én felveszem... almásfüzitői gyerek vagyok... (Ahogy lehajol, elveszti az egyensúlyt, fejjel előrebukik és majdnem felborítja a National-kasszát.) Hoplá... megbillent a középeurópai egyensúly... Bocsánat, már itt is vagyok...

— Kérek egy fröccsöt.

— Kadarfröccsöt, kéremszépen, spriccert... (Csend, a pénztárosnő kiszolgál.) Érdekes jelenség... itt nem hallják a dolgozó szavát. . Ne tessék azt mondani, hogy nincs, kedves kartársnő, tessék odanézni, éppen most méri a Feri... Az a piros a bor, a fehér a szóda, a kettő együtt a fröccs... Ne tessék kérem ámítani a tömegeket... Tudom, hogy részeg embert nem szolgálnak ki, de én nem vagyok részeg.

— Kérek egy fröccsöt.

— Nem hitelbe kérem, itt a pénz elökészítve apróban... Négy hatvan... Magyar pénz, magyar ember adja magyar asszonynak... Ne tessék kérem egy dolgozó kezét taszigálni... Ez, kérem, az ősi magyar átok! Magyar asszony, magyar ember magyar kezét taszigálja... (A pénztárosnő szó nélkül félresepri a pénzt.) Ez nem elintézés, kérem... Hogyhogy részeg vagyok! Kikérem magamnak! Van egy kis szalonmólém, de nekem senkise mondja, hogy részeg vagyok, mert én olyant teszek, hogy magam is megbánom... Almásfüzitői gyerek vagyok, pedig azok nagy bicskások... Tessék, itt a bicskám... Nem, ez töltötoll... Hol a bicskám? Elveszett a bicskám, kartársnő, ez égbekiáltó dolog! Bocsánat, en nem ordítok és nem randalírozok, én csak égbekiáltok: elveszett a bicskám, amit szegény, jó édesapámtól kaptam... Édesapám, szegény jó édesapám, ha tudtad volna...

— Kérek egy fröccsöt.

— Szomjamat szeretném oltani... Teccik tudni, zsírosat ettem ebédre, sertéspörkölt nokkedlival... Savam van, kartársnő, belebetegszem, ha nem iszom egy fröccsöt... Csupa mócsing volt a pörkölt, ha csak rágondolok, kinyílik a bicska a zsebemben... Hol a bicskám? Almásfüzitői gyerek, bicska nélkül, micsoda világ! Jól van, látom, tetszik unni a dumámat, tessék csak nyugodtan kiszolgálni... Én ráérek. Bocsánat...

— Kérek egy fröccsöt.

— Csak egyet, kartársnő. Legyen szíve. Az ember beszél belőlem, kartársnő, az elgyötört, megkínzott ember... Hiszen maga is ember, én is ember vagyok, mindnyájan emberek vagyunk... Szeressük egymást, emberek... Egyszer élünk, egyetlenegyszer és aztán jön a halál, temető, sírgödör... Itt nyugszik Kelemen Gyula, meghalt, mert nem kapott egy fröccsöt... Mert a hideg és szívtelen kartársnők nem látták meg benne a szenvedő embertársat, a szegény apátlan, anyátlan, bicskátlan árvát... Legyetek irgalmasok, — mondta Deák Ferenc... És tudja, mit mondott Hannibál, amikor átkelt az Alpokon? Semmit. Semmit a világon...

— Kérek egy fröccsöt!

— Nem, nem azért, mert szomjas vagyok, kartársnő... Nem vagyok szomjas... A szívem fáj, az a cudar, magyar szívem... Ki szeret engem? Senki. Csak az asszony, az szeret... Ha hazamegyek, azt mondja, lehelj rám... Rálehelek, mibe van az nekem? Ez szerelem? Kartársnő, azért, mert maga kartársnő, azért mégiscsak nő. Mondja meg nekem: ez szerelem? Lehelj rám! Hol a pénz! Nem, nem... A szerelem holdfény, meg csókok, meg tubicám... Gizella, Gizella, hiába lehelek én rád, nem szeretsz te engem...

— Kérek egy...

— Nem! Nem is kell! Kartársnő, maga jó volt hozzám, mert nem adott fröccsöt, attól csak még bánatosabb leszek... Köszönöm, drága kartársnő... A télikabátom már úgyis benn van a zaciban... A lejtőn nem lehet megállni, — mondta Deák Ferenc... De egy almásfüzitői gyerek megáll a talpán! Kartársnő, nem kell a fröccs!

— Adjon két decit tisztán!

ITT A TAVASZ!

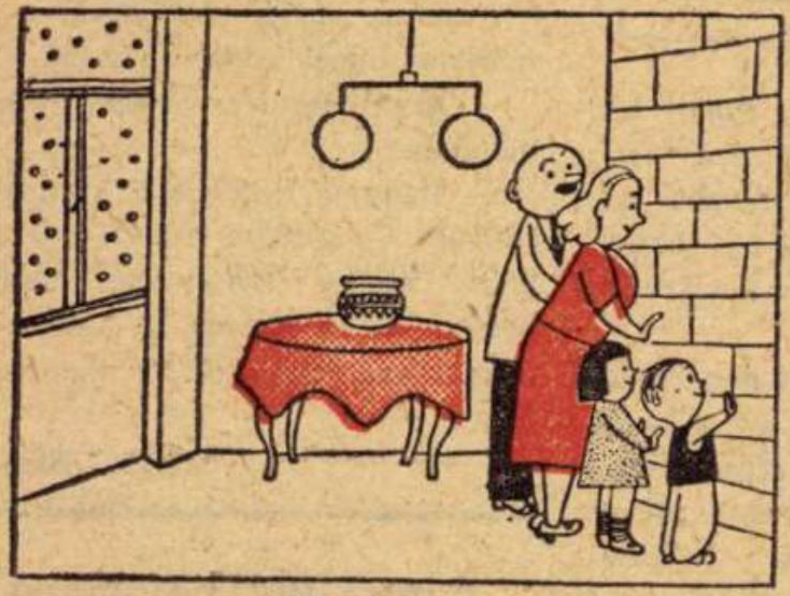

Ámor kalandja

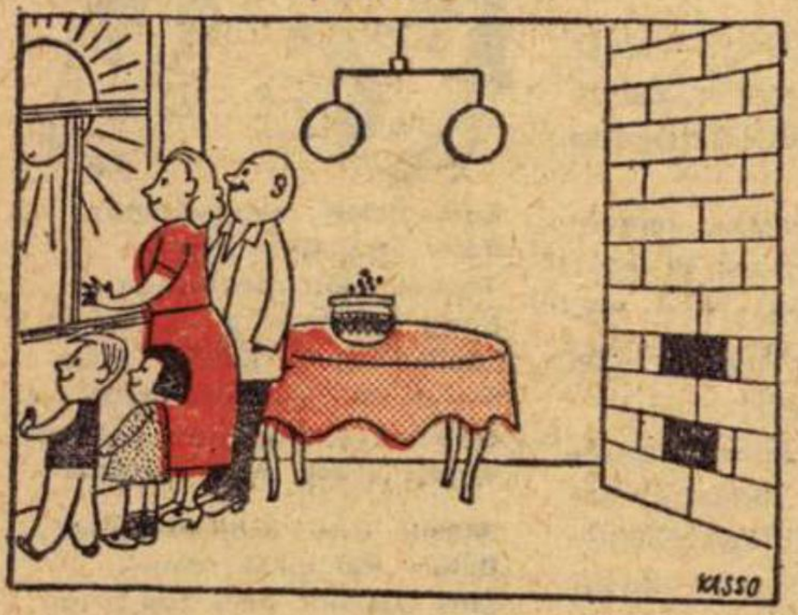

— No tessék! Selejt!

Tél

Tavasz

Viszontlátás a Múzeumkertben

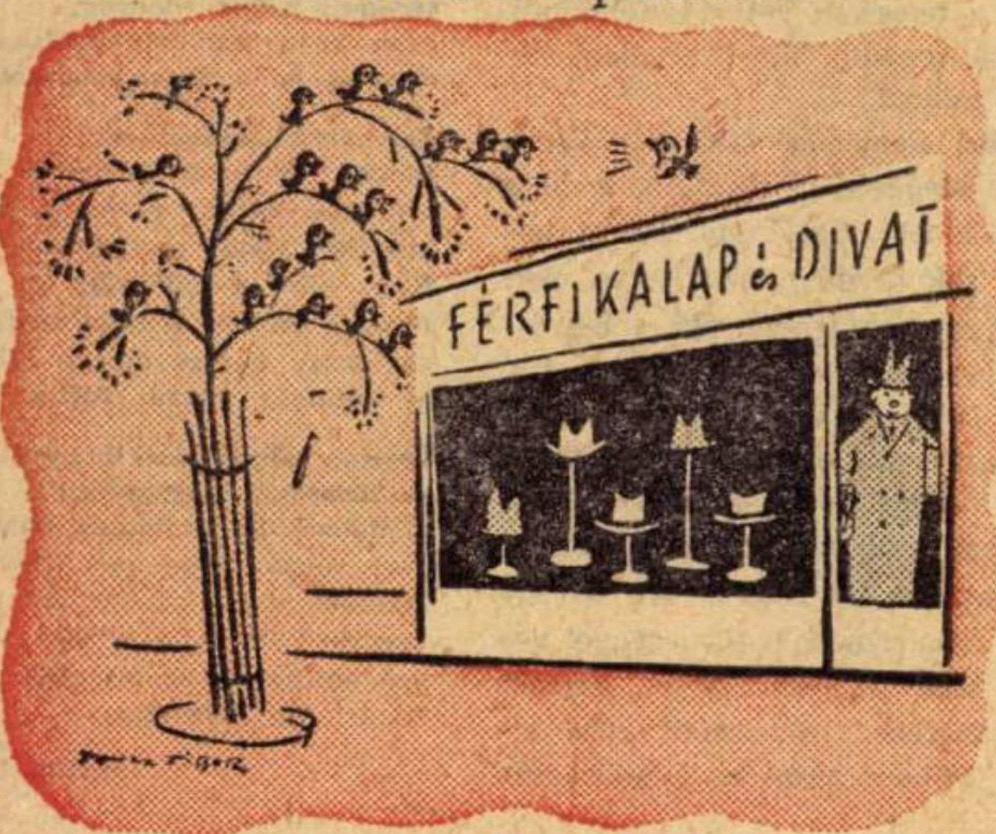

— Ejnye, de nagy lány lett belőled, Agi!
— De te is megférfiasodtál, Pisti!

Az első séta

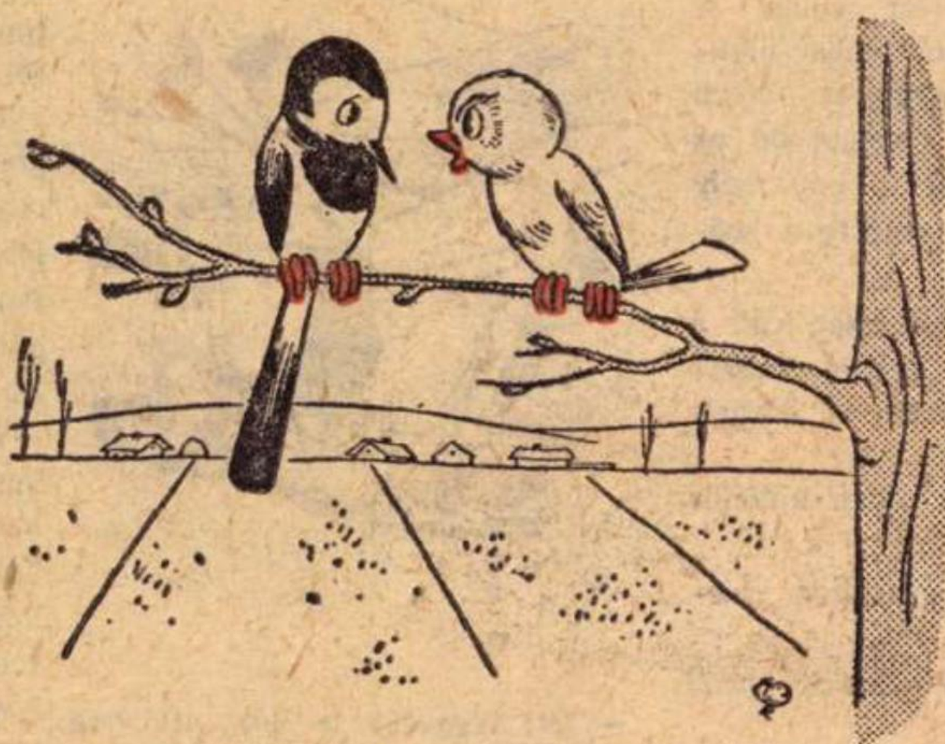

Márciusi kalapvadászok

— Vigyázz! Jön!

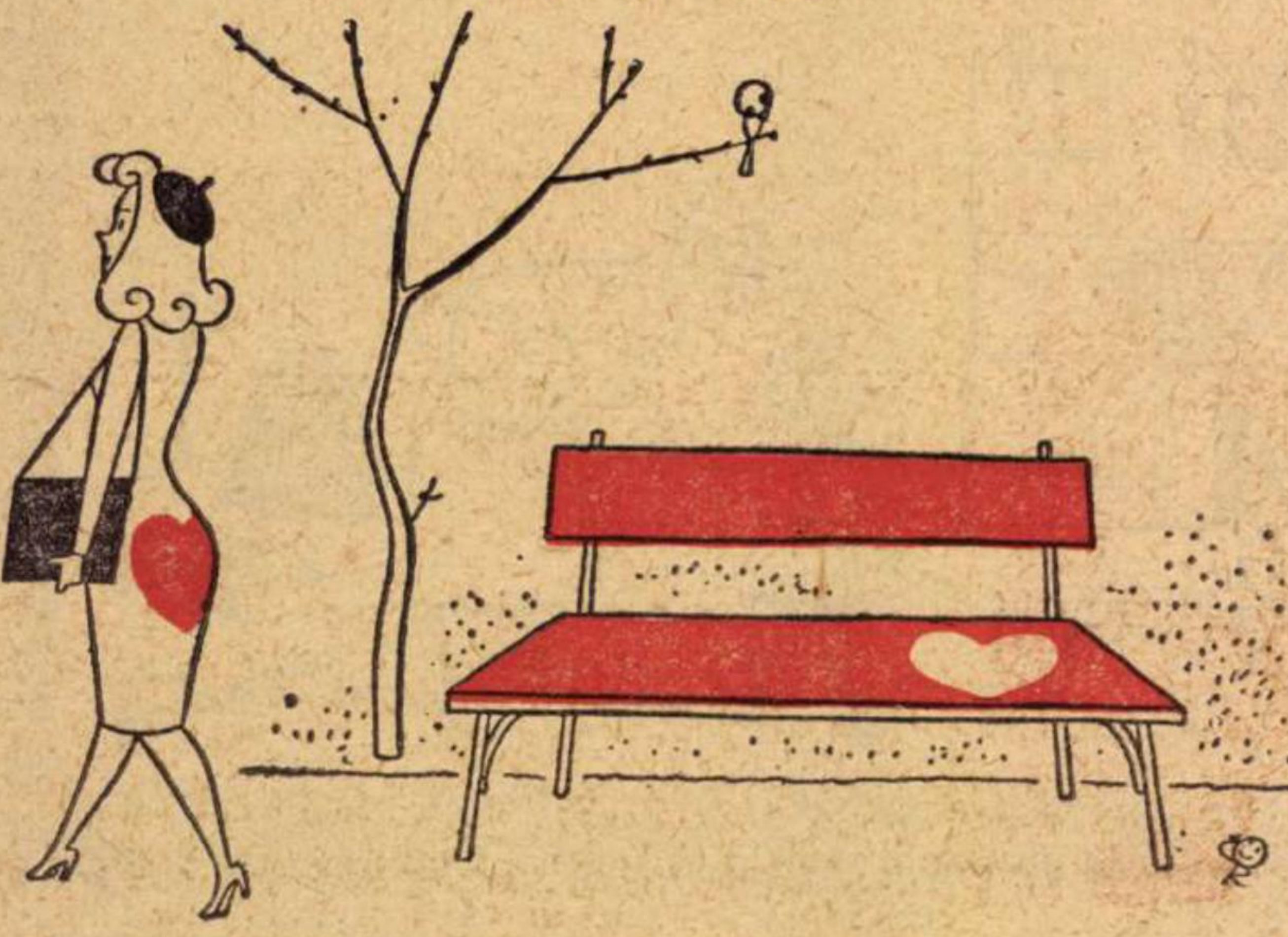
Ahol késlekednek . . .

— Miért olyan szomorú billegető kartárs?
— Képzelje, megérkezett a tavasz és nincs barázda, ahol billegessek . . .

A SZIGETEN

Minden évszaknak megvannak a maga örömei . . .

— Evike, megkínálhatom egy kalmopirinnel . . .?

Talán az majd meghajtja

Egyes gépállomásokon felületesen végezték el a traktorok javítását.

— Szaladj gyerek a patikába, hozz egy ötösért ricinust!

Öreg ember nem vén ember

Néhány héttel ezelőtt ünnepeltük Sabra bácsi nyolcvanötödik születésnapját, amelyet friss egészségben, mondhatom, viruló jókedvben ért meg. A társaságban ő volt a leghangosabb. Nagyokat nevetett. A menyecskéknek ő mondta a legszebb, orcapirító malacságokat. Az étvágya olyan volt, hogy bárki megirigyelhette volna.

Mikor túl voltunk az evés-ivás gyönyörűségén, Sabra bácsi bizalmasan félrehívott.

— Te, gyerek! Elég tapasztalt kölöknek ismerlek! Nékem már apadoz a szememvilága. Ugyan nézd meg ezt a két matériát!! Ruhát akarok szabatni! Ezért — mutatott az egyik szövetre, — nyolcszáz forintot kér a mester. De inkább azt a másikat csináltatom meg, mert azt mondja a varró, hogy az legalább húsz esztendőn át ruha lesz! Nem sajnálom, hogy kétszáz forinttal többet kóstál.

Én is arra vetettem, hogy okosabb lesz a drágább ruha mellett dönteni. Sabra bácsi vállveregetéssel becsülte meg a tanácsot.

A születésnap annak rendje és módja szerint eltelt. Sok boldog, reményteljes esztendőt kívántunk az ünnepeltnek, aki egy kicsit elérzékenyülten, de örömmel fogadta a meleg köszöntést.

El ne felejtsem, hogy Sabra bácsinak csak egyetlen rokona volt, legkisebb fiának az özvegye: Julis néni. Az ötvenkörüli, fiatalos, fürge menyecske megsokallotta a pesti zajt, bizonyosan volt benne része épen elég, hazavonult hát Ceglédre nyugalomba. Ha ugyan nyugalmat jelentett az, hogy Sabra bácsi háztartását vezette.

Minden az ő gondja, dolga volt. De az öregnek nem lehetett panasza a menyecskére. Rend volt az udvaron, tisztaság a házban. A jószágot, malacokat, aprojószágot becsülettel ellátta. Amellett még konyhát is vezetett olyant, aminek híre volt az összes ismerősök között. Még pedig igen jó híre.

Gyakori vendég vagyok az öregnél. Szívesen hallgatom emlékezéseit, elbeszéléseit s ő nem takarékoskodik a szóval. Sajátos öreg hangján, aranyos ceglédi hanghordozással mesél, mesél, s mivel az idejéből bőven futja, mindig széles kiöntésekkel csipkézi körül az elbeszélés méltóságteljesen hömpölygő folyóját. Néha azzal fejezi be az elbeszélést, hogy: hallod-e, édes gyerekem, elég baj, hogy tebenned nem rekedt meg egy olyan íróemberféle. Mert ha egy csepp eszed lenne, lekörmölnéd, amit mondok, még utóbb valami hozzáértő könyvet is csinálhatna belőle.

Tegnap este nagy gondban találtam az öreget. A szokásos jókedve, mintha megecetesedett volna. A meséje is a magányos ember elhagyatottsága körül keringett. Néha nagy sóhajtásokkal szegte be az elbeszélést. Utóbb aztán egy mély sóhajtással végét is vetette a szónak.

Ez bizony szokatlan dolog volt a számomra. Ennek végére kellett járni. Faggatni kezdtem az öreget.

— Beteg?

— Nincs énnékem olyan különös bajom!

— No! Talán megcsalódott valamiben?

— Van énnékem annál több eszem!

— Hát akkor mi baja van, Sabra bácsi?

A plafon felé csapott a jobbkezével.

— Mit ér a magányos ember élete?

— De hiszen maga nincsen magányosan. Juli nénje itt van maga mellett. Úgy ellátja, hogy attól jobban nem lehet.

Az öreg felkapta a fejét. Úgy látszik megtüskéztem a gyengéjét, mert csendesen, a foga közt morogta:

— Bizony, édes fiam! Addig meg is vagyok én, amíg a Julis él. Hanem aztán mi lesz velem?

Rossi Károly

A kíváncsi strucc

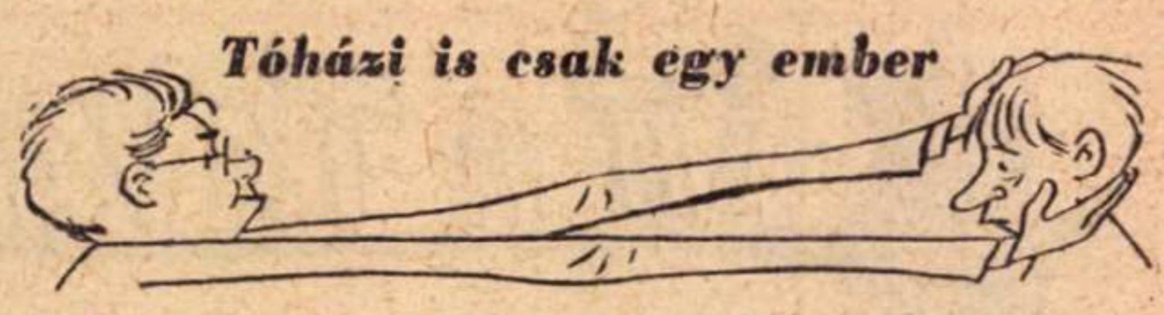

Sielő — mindhalálig

— Ott tegyetek le fiúk, ott még van hó!

Tóházi is csak egy ember

Tóházi osztályvezető kezdeményezte a Bámexbumfértnál az „Ügyfél is ember!" — mozgalmat és éjt nappallá téve fáradozott a „Kökörcsint minden ablakba" kampány idején.

A minap éppen egy határidős munkán könyökölt, a tőle megszokott fáradhatatlan könyökléssel és elmélázva szemügyre vette kartár-

sait. Megfigyelte, hogy Pokor kartárs olyan szomorúan néz maga elé, mint egy búskomorságba esett gyászhuszár és akkorákat sóhajtozik, hogy az embernek a szíve szakad belé, ha van.

— Hűha! — döbbent meg Tóházi. — Törődnöm kellene az emberekkel! Hát nem elfelejtettem? Mert sohasem nézem meg a noteszomat...

Azonnal odasietett Pokorhoz, hogy pótolja a mulasztottakat és aggódva megkérdezte:

— Csak nincs valami baj? — Majd megkínálta Pokort egy ragacsos kandiscukorral és aztán kitapogatta a pulzusát.

— Nincs énnekem semmi bajom! — sóhajtott Pokor kartárs, de egy-két szerető keresztkérdés után töredelmesen bevallotta, hogy reggel összeveszett a feleségével.

— No, majd rendbehozzuk a szénáját! — vigasztalta Tóházi és aztán félretéve minden ügyét-baját-értekezletét, tövíről-hegyire kifaggatta Pokort, hogyan történt az eset, mikor és miért történt, miért éppen a feleségét vette el feleségül, továbbá meddig, hová, honnan, kitől és miből?

Tóházi elemében volt. Ilyenkor a szeme idegesen rebbent, s a haja csapzott lett. Csak úgy ömlött belőle a sok kérdés, rázúdította őket Pokor remegő fejére, aki a beszélgetés végén már azt sem tudta, fiú-e, lány-e, vagy kisharang.

Tóházi aztán megbeszélte az ügyet özvegy Pattantyúsnéval, mert az mégis csak jó, ha egy asszony is hozzászól a kérdéshez. Az özvegy korát meghazudtoló fürgeséggel vetette bele magát Pokor kartárs magánéletébe. Munkaidő után elkapta Pokort azzal a felkiáltással, hogy segíteni akar, mert ez nem mehet így tovább és szívós munkával belefúrta magát a lelkébe, mint szú a fába.

Pokor kartárs egészen összetört, magánélete úgy szellőzött a Bámexbumfértnál, mint egy agyonmosott fehérnemű. Tulajdonképpen már azt sem tudta, hogy kivel veszett össze, a feleségével-e, vagy a celldömölki nagybácsival.

Az egész vállalat Pokor magánéletén kérődzött és a kisegítő takarítóasszony jobban tudta, mikor csókolta meg először Pokor a hitvesét, mint ő maga. Általában mindenki mindent tudott.

Amikor aztán Pokor megelégelte a helyzetet, mert már az a veszély fenyegette, hogy áthelyezik, nyöszörögve megkérdezte Tóházit:

— Most mi lesz velem, tessék mondani?

— Hagyjon békén a lelki nyavalyáival! — dörögte Tóházi. — Azt hiszi, ráérek ilyesmikre, amikor nyakig benne vagyok a „Csukd be magad után az ajtót!" kampányban?!

Mikes György

Bátori Pál bátorsága

Egyik este megcsodáltuk
Bátori Pál bátorságát.
Többek előtt megbírálta
Nagy Péternek a munkáját:
„Lelketlenség, pontatlanság
mutatkozik gyakran nála" —
csak az a kár, nem hallotta,
aznap vitték ép kórházba.

Másik este csoport-gyűlés...
Bátori Pál bírál fennen:
„Kis Juliska nem tudja, mi
a kollektív munkaszellem" —
cirkalmazza sok „de", „hanem"
teregeti bátor hangon,
csak az a kár, Kis Juliska
nyaralt ép a Duna-strandon..

Termelési értekezlet...
Bátori Pál bírál bátran:
„Kovács János ellenség, mert
mindig hallgat a vitákban"
Nagy hiba a hallgatás és
Kovács biztos megváltozna,
csakhogy éppen otthon fekszik,
a köhögés rázza, fojtja.

Tegnap senki sem hiányzott
az üzemből a gyűlésen
s Bátori Pál tátogott csak,
nem tudta, hogy mit beszéljen.
Főnökét vagy szaktársait
szembe dehogyis bírálja, —
így hallgatott el hirtelen
Bátori Pál kritikája.

Hajnal Gábor

Az új munkaidő bevezetése után

— Na apu, most megismerheted nappal is Pestet! Itt nyílt egy Közért és még a nyáron egy sétatér is készült.

Kultúrfront

Visszakapom az iskolapénzt?

Karinthy Frigyes egyik közismert figurája Wasserkopf, az érettségizett diák, aki az életben nem boldogul és ezért egy barátja tanácsára visszakéri az iskolapénzt. Indok: az iskola köteles lett volna őt tandíj ellenében megtanítani mindazokra a tudományokra, amelyek az életben szükségesek.

Az ötlet nem rossz. Én is jártam iskolába és naponta tapasztalom azt, hogy ismereteim milyen hiányosak. Vissza kell kérnem az iskolapénzt! Szép fővárosunkban Budapesten mit takar vajjon a rövid nevű és távú Kürt-utcában ez a mélyértelmű cégtábla:

KÖZLEKEDÉSI és MÉLYÉPÍTÉSI ANYAGELLÁTÓ és KÉSZLETEZŐ VÁLLALAT VERTIKÁLIS RÉSZLEGE.

Bekukucskáltam a pincehelyiség ablakán, megtudni, hogy mi az a vertikális izé, amit itt készleteznek. A látvány egy szóval kifejezhető kilenc helyett: „Deszkaraktár" Úgylátszik, megbuktam számtanból.

Kijutva a Majakovszkij-utcára, az 55. számú házon értelmesnek látszó értelmetlen cégszöveg hökkent meg:

MUNKARUHA ÚJÍTÓ ÉS JAVÍTÓ SZÖVETKEZET

Lelkiismeretlen tanáraim szerint a munkaruhát gyártják, készítik, vagy előállítják, de semmiesetre sem „újítják" iparszerűen. Megbuktam áruismeretből is.

Az Alkotmány-u. 20. számú ház falán díszelgő

BELFÖLDI HELYI és RAKODÁSI VÁLLALATOK

cégtábláját olvasva, gondolattársítás révén eszembe jut a néhai kisiparos „Csizmadia és Kéjgáz" feliratú cégére, amiről maga sem tudta, hogy mit jelent, de jól hangzott. Külföldi helyi vállalat is van talán Budapesten? Egyáltalában mi az a „helyi vállalat"? Rejtély! Földrajzból elégtelen.

A Fővárosi Óra és Ékszeripari V. Városház-utcai dísztárgyjavító üzletében üvegtábla hirdeti:

EGYEDÁRUSÍTÁS NINCS!

Csak innen tudtam meg, hogy a szipka, hamutartó, majolikatányér javítása nem állami monopólium. Igaz, hogy ilyen címen még legalább ötvenezer vállalat tiltakozhatna aranybetűs feliratokkal az egyedárusítás „vádja" ellen. Közgazdasági ismeretekből is beszekundáztam.

Mostmár röviden végzek, mert sürgős a pénz. Közlöm, hogy minden tárgyból, lépten-nyomon elém tárulnak tudatlanságomnak kőbevésett, neonba öntött, üvegre festett bizonyítékai.

A Révay-utca elején:

VILLÉRT EXPEDICIÓ

Rozmaring eszpresszó:

RÖVID ITALOK

Az elsőre vonatkozólag közvéleménykutatást rendeztem. Amundsen, Peary, Livingstone, Vámbéry, Ligeti Lajos és Tangl Harald nevei röpködtek a levegőben, de Villért kapitányról senki sem hallott. Egy kalandos természetű úttörő pajtás elment hajóinasnak jelentkezni az expedicióba, de mereven eltanácsolták, mondván, hogy matróz helyett inkább csomagolópapírt és spárgát utaljon ki az igazgatóság. Baj van az általános műveltségem körül is.

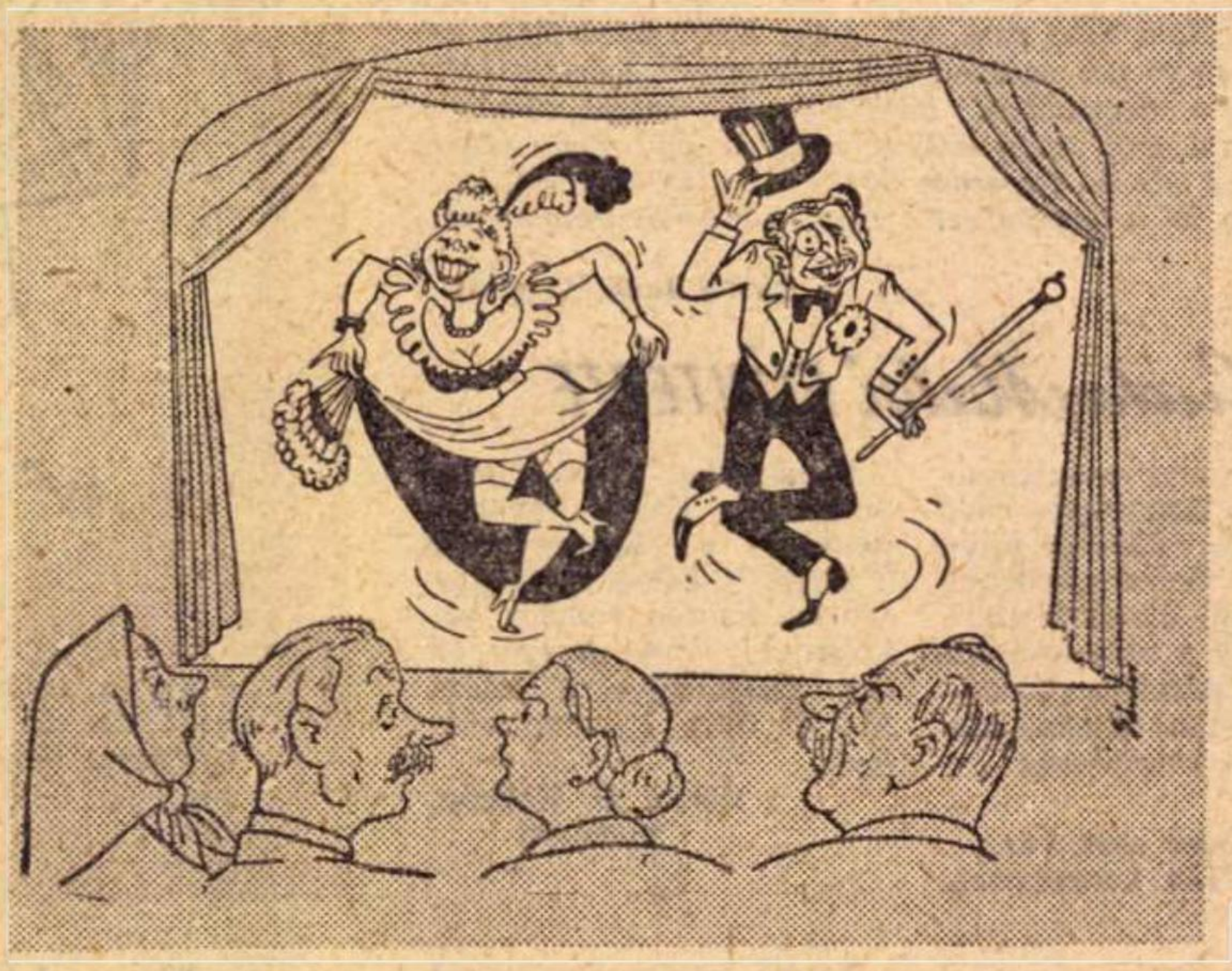
A második problémára vonatkozólag Barabás Zsiga kollegám azt állítja, hogy italok mindenféle formában, kiterjedésben és dimenzióban előfordulhatnak. Így nemcsak „rövid", de gömbölyű, lapos, hatszögletű, sőt trapézalakú ital is van, csak az a kérdés, hányadik féldeci után vizsgáljuk a fazonját. Ezt sem tudtam. Geometriából elégtelen.

Ha megírnám, hogy mit gondolok e cégszövegek kiagyalóiról, megbuknék magaviseletből is.

Sugár György

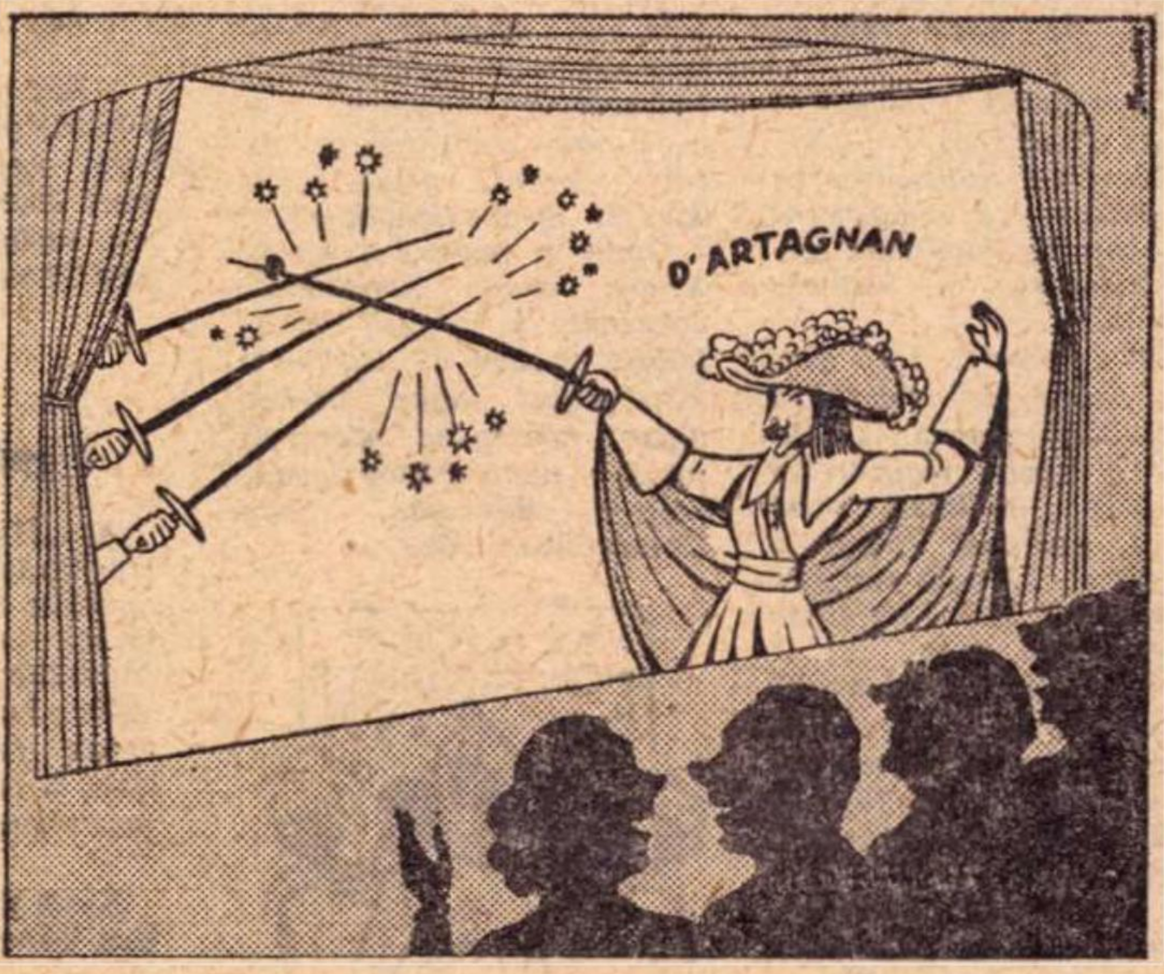
MILYEN IGAZUK VAN...

(A Faluszinház nevével visszaélve „mászek-szinész-csoportok" járják a vidéket.)

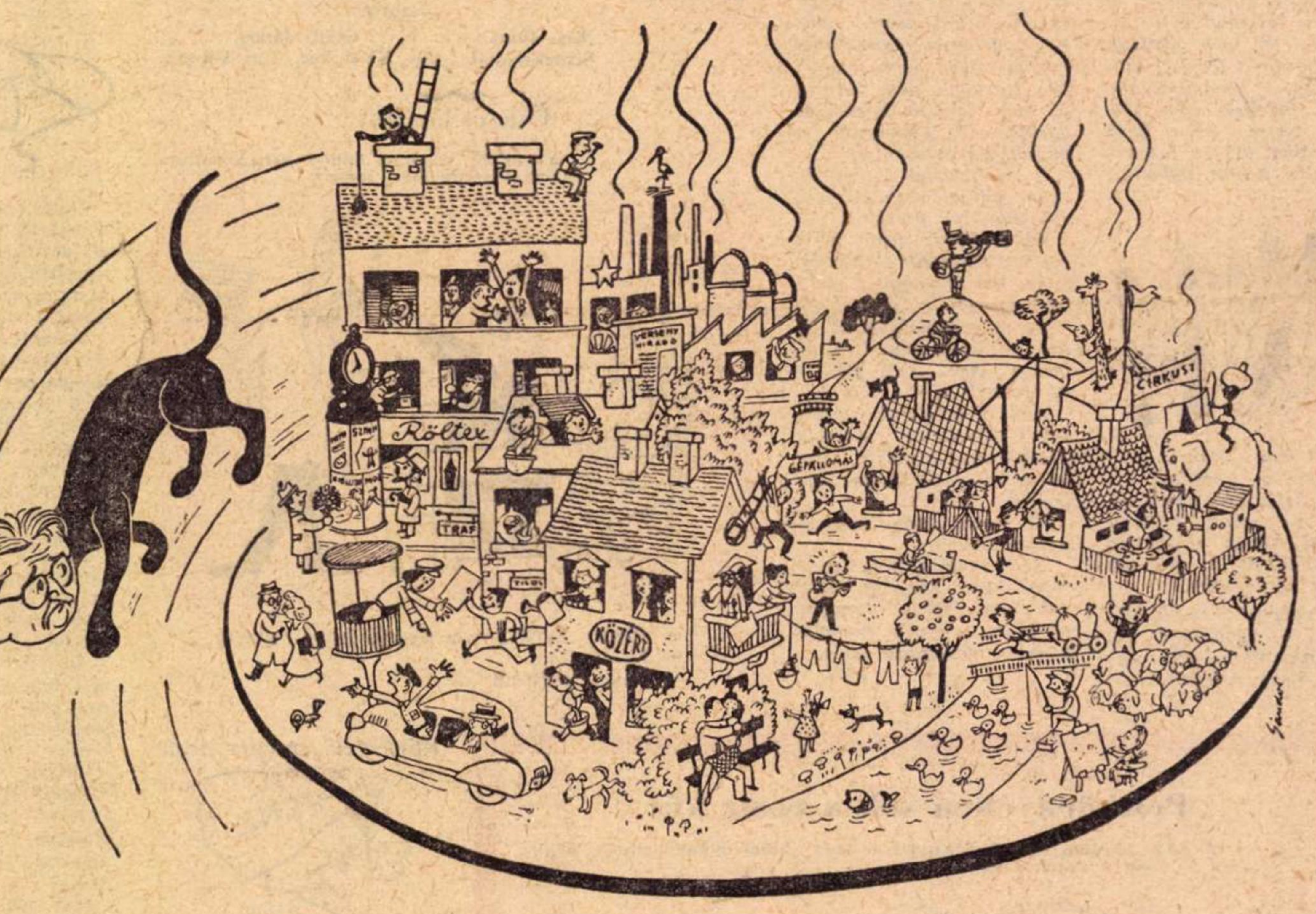
— Egyem a lelküket, de rondán járják...

A Három testőr a Bábszínházban

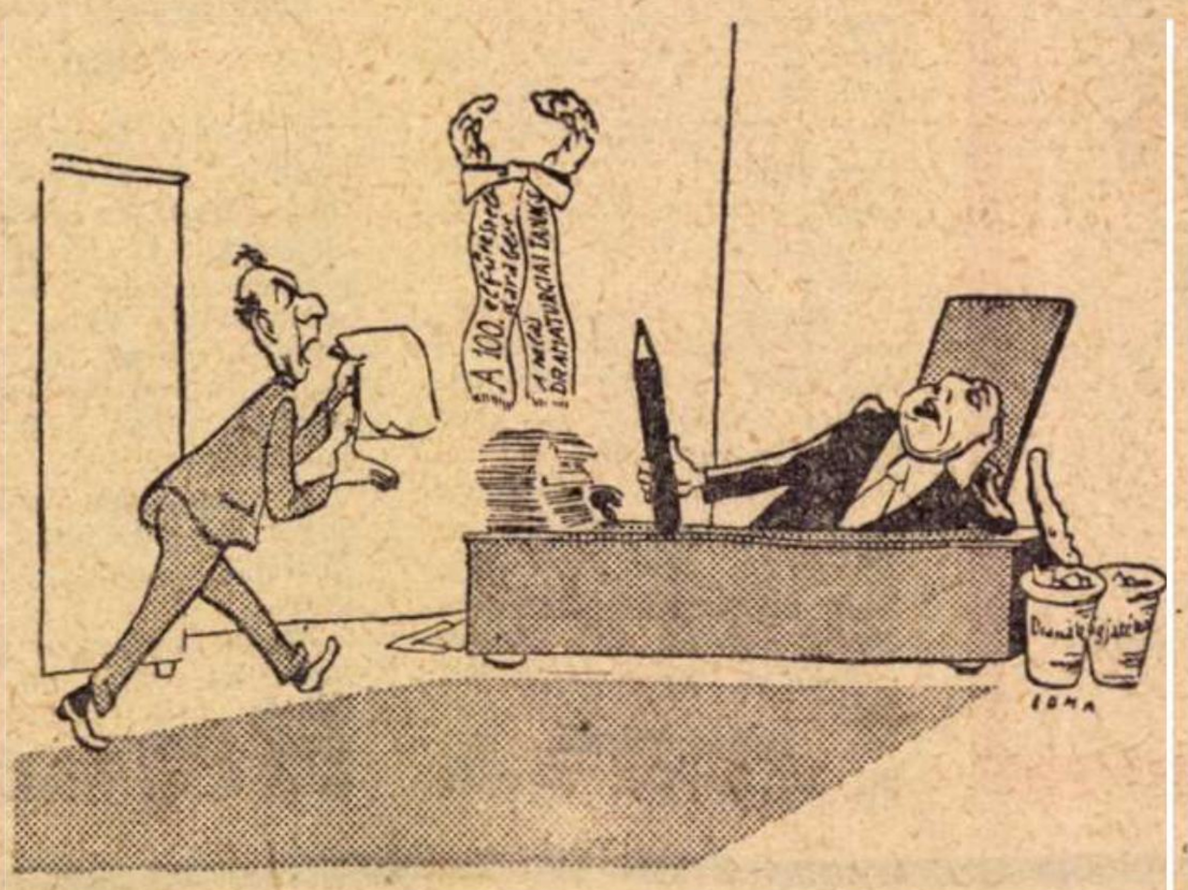
— Ez aztán férfi! Nem hitvány gyenge báb...

MINT MACSKA A FORRÓ KÁSÁT

úgy kerülgeti némely író életünk mai témáit...

Előfordul...

Rendező: Micsoda dramaturg maga? Nem vette észre, hogy ez a részlet milyen rossz?
Dramaturg: Hogy-hogy nem vettem észre? Én írattam bele...

Szatirikus mese

Sors Menyhért szatirairói karrierje akkor indult el, amikor az egyik fővárosi szinház dramaturgiája visszaadta három felvonásos drámáját. Menyhért szivében őszinte gyülölettel távozott, s néhány nap mulva e gyülölet megjelent az egyik újságban. A gyülölet sugalta szatirában megrázó szinekkel festette le esetét a dramaturgokkal.

Tekintve, hogy az irás életszagú volt és a dramaturgok szabad prédaként henteregtek a szatirikus vadászmezőkön, Sors Menyhért rátért a harc útjára. Maró gúny és sárga epe keveredett soraiba, amikor azt irta meg, hogyan akarták rávenni őt csalárd módon a konfliktus kiélezésére, vagy arra, hogy a szereplőknek jellemük legyen.

Sors Menyhért, mint dolgos, rendszeres ember, betartotta a nyolcórás munkaidőt. Naponta nyolctól déli tizenkettőig dolgozott egy-egy dramaturgellenes szatirán, majd ebédidőt tartott és utána ismét gyülölte a dramaturgokat, félötig irásait — amelyekben új és új fordulatokkal mondta el visszaadott drámájának kálváriáját — a nap hátralévő részében eljuttatta a szerkesztőségekhez. A felvett tiszteletdij bár ir volt a zsebre, de nem volt ir a dramaturgok által okozott fájdalomra, igy tehát Sors Menyhért zavartalanul biztositotta valamennyi újságunk számára az őszinte indulattól vemhes, dramaturgellenes szatirák hosszú sorát.

A napokban találkoztam vele. Pirospozsgás arca sápadt volt, szeme alatt fekete karikák húzódtak. Mint megtudtam, valamelyik szinház közölte vele, hogy tervbevették darabja bemutatását. Ettől idegösszeomlást kapott.

Ha előadják a darabját, soha többé nem fog tudni szatirát irni, mert nem lesz témája.

(vajda)

Le a bürokráciával!

Somogyi bürokrácia

— Hát nálunk egyáltalán nincs bürokrácia?

Ezt Dani Imre, a Somogymegyei Tanács VB elnöke kérdezi az ankét részvevőitől.

Milyen ankét volt ez? A megyei Tanács és a Közalkalmazottak Szakszervezete rendezte a nagysikerü és dekorativ kaposvári bürokráciaellenes kiállítás kapcsán.

Mint másutt, itt sem akart senki első felszólaló lenni. Kínos csend ... Az elnök a humor fegyverével igyekszik szólásra birni azokat, akiknek ebben a teremben kisebb-nagyobb beszédekkel kell harcolniok a bürokrácia ellen.

— Kezdjük a harmadik felszólalással, — javasolja.

Már fel is áll az egészségügyi osztály vezetője és egész csokor bürokráciáról számol be.

Az Országos Létszámmegállapító Bizottság március 15-én értesitette az osztályt, hogy március elsején alkalmazottakat vehet fel. Más. Az SZTK kéri, hogy vizsgálják ki: miért nem vettek fel egy vidéki szívbeteget a pesti kórházba.

— Hogy tudjuk mi ezt Kaposváron kivizsgálni? — kérdi az osztályvezető. — Az SZTK-nál nem olvasták el gondosan a levelet, látták, hogy a panaszban somogyi betegről van szó, tehát menjen az a levél Kaposvárra. Persze, a levelet vissza kellett küldeni...

Most már tizen is felnyújtják a kezüket. Az egyik felszólaló elmondja, hogy a tanácsi közlöny márciusi száma utasitotta a tanácsokat a februári munkák elvégzésére.

— Pedig nincs is naptárreform, — állapitotta meg egy tanácstitkár, aki megemliti, hogy március 9-én kaptak utasitást: készíttessenek kimutatásokat március 10-én reggel 8 óráig. Legalább kétheti munkáról volt szó. Elindult a kérelmek lavinája határidőmeghosszabbítás ügyében. Ők a felsőbb szervektől, az alsóbb szervek pedig tőlük kértek meghosszabbítást.

Ömlik a panasz a bürokrácia ellen. Rendeletek érkeznek. A megyei tanács küldje ezekbe és ezekbe a községekbe. Néha öt-hat olyan község is szerepel, amely nem Somogyban, hanem Hevesben, vagy Csongrádban van.

— Helyes lenne, ha a hivatalokban ismernék Magyarország földrajzát, — állapitja meg a felszólaló.

Az ügyészség vezetője igazságügyi bürokráciáról beszél:

— Fekete kecskevágásért 3 havi börtönre itéltek valakit, holott kecskét „feketén, fehéren" korlátlanul szabad vágni. Soha semmiféle törvény nem tiltotta el, hogy szegény kecskéket bármikor és bárhogyan a másvilágra expediálják.

A felszólalók egytől-egyig felsőbb szervek bürokráciájáról beszélnek.

Az elnök az ankét kezdetén biztatóul kérdezte, hogy: hát Somogyban nincs bürokrácia?

És a felszólalásokból az tünt ki, hogy nincs! Csak másutt van ... A felsőbb szerveknél ...

Amikor aztán a lengyeltóti tanácstitkár somogyi bürokratikus eseteket sorol fel, a VB egyik tagja megjegyzi:

— Nono, nem panasznap ez ...

Nem volt igaza, mert még ilyen megjegyzésekkel sem szabad harcolni az ellen, — aki harcolni akar a bürokrácia ellen.

P. L.

Különös házasság

Nagy Jenő barátom, kinek lakásügyi pere van Adler Ignác ceglédi lakossal, a napokban a következő idézést kapta a ceglédi járásbiróságtól:

„Adler Ignác kérelmezőnek Nagy Jenő ellen a házassági bontóper meginditása megelőző előkészítő eljárás iránt beadott kérelme folytán a biróság tárgyalásra és kibékités megkisérlésére határnapot tüz és a házasfeleket a túlocalon foglalt figyelmeztetés mellett azzal a meghagyással idézi meg, hogy 1954. március 17-én 10 órakor jelenjen meg a biróság előtt. Dr. Szabó Sándor s. k. j. biró."

Bár barátom soha nem volt Adler Ignác házastársa és a közöttük folyó per egészen más természetű, igéretet tett arra, hogy a tárgyalásra, ha törik, ha szakad, elmegy, mert kiváncsi arra, hogy miként zajlik le egy olyan válóper, melynek al- és felperese férfi. Arra is kiváncsi, hogyan bontja fel a biróság ezt a nagyon különös házasságot.

Pasku Jenő, Cegléd

Ludas Matyi ELINTÉZTE

A „Hangulat"-eszpresszó ruhatárával kapcsolatos cikk nyomán tárgyalásokat folytatunk a Belkereskedelmi Minisztérium illetékes szerveivel, hogy a színházak és mozik ruhatáraihoz hasonlóan, a ruhatári díjakat teljesen megszűntethessük.

Sásdi Sándor oszt. vez., Bp., Városi Tan. keresk oszt.

•

A Ludas cikket írt a késedelmesen fizetett tejpénzek ügyéről. Azóta pontosan, határidőre kapjuk meg pénzünket.

Kiss Ilona, Sérsekszőllős

Panaszomat a tanács megvizsgálta. Ennek eredményeként a Kéményseprő Vállalat a kéményt megjavította. Ezúton mondok köszönetet, hogy az egy év óta húzódó ügyet a „Ludas Matyi" ilyen gyorsan elintézte.

Váradi D. Kálmán, Budapest

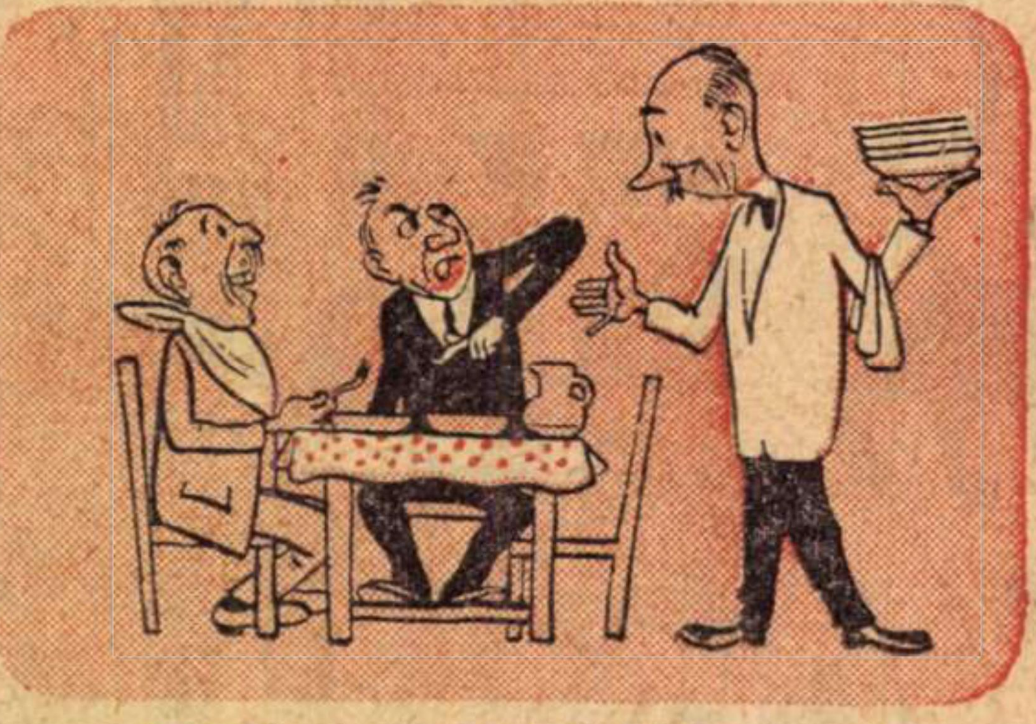
*

Torma Istvánné panaszát orvosoltuk. Intézkedtünk, hogy az elromlott vízcsapot azonnal javítsák meg. Hasonló esetben, — a hiba gyorsabb orvoslása érdekében, — kérjük, hogy a panaszt először a tanácsnak jelentsék.

Csath János, Bp., XVII. ker., Tan. VB-eln.

Ötletes kosztos

A komlói „Ságvári Endre"-bányászotthon üzemi étkezdéjében történt.

— Pincér elvtárs, ez a rizs jó lenne nyúlhoz.
— Köretnek?
— Nem! Sörétnek!

Idejében szólunk

ennek a futballrajongónak, hogy ha jó helyet akar az angol-magyarra, most kezdjen trenírozni, hogy kiszorítsa Puskást a csapatból.

Nem könnyű táviratozni ...

Mi könnyebb? Egy üzenetet gyalog elvinni a rendeltetési helyére, vagy táviratot feladni?

Tapasztalatom szerint az a legjobb, ha gyalog viszem el az üzenetet. Mondom, tapasztalatom szerint, mert nemrégiben a következő dolog történt meg velem:

Szerettem volna egy részvéttáviratot feladni. Reggel hét órakor kezdtem el a telefonálgatást, gondolván, akkor nincs csúcsforgalmi idő, könnyebben fog menni. Akkor még abban reménykedtem, hogy tiz perc alatt sikerül elintéznem az ügyet.

Először is a 02 számot tárcsáztam. Mint rendesen, mással beszélt. Na jó... Nem vesztettem el hidegvéremet, szépen letettem a kagylót és, mint jólnevelt telefonálóhoz illik, három perc mulva újra kísérleteztem. Megint mással beszélt, csúfondárosan beletütüzött a fülembe. Még mindig nyugodt voltam, tudtam, hogy mások is akarnak táviratot feladni, nemcsak én. Újra hívtam. Semmi. Így ment ez vagy ötször. Hirtelen megtörtént a csoda. Tizenkét hosszú perc után jelentkezett a távirda, de nem mondta be hányas munkahely. Amikor udvariasan megkérdeztem, a megsértődött munkahely egyszerűen lecsapta a kagylót és mindent kezdhettem elölről.

Jogosan megkérdezhetné valaki, miért vagyok kiváncsi arra, hogy hányas munkahely.

Azt is elmondom kérem. Pár hónappal ezelőtt ugyancsak táviratot akartam feladni. Amikor a távirda jelentkezett, egy bübájos női hang felszólított: mondjam be a számomat és aztán tegyem le a kagylót. Visszahívnak ellenőrzés céljából. Eltelt tizenöt perc, de nem jelentkezett. Nem hagytam magam. Felhívtam a panaszfelvevőt, de ott nem vették fel a panaszomat, mert nem tudtam hányas munkahellyel beszéltem. „Honnan tudjam?" — kérdeztem kétségbeesetten. „A távirdának be kell mondania." — Hangzott a válasz. — „Ha nem mondja be, akkor meg kell kérdezni és ők kötelesek válaszolni."

Nos, én ehhez a tanácshoz többizben ragaszkodtam, de legtöbbször az történt, hogy a kérdezett sértődötten letette a kagylót.

Azért írtam meg ezt az esetet a Ludas Matyinak, mert másokat is érhet táviratfeladás. Remélem a Ludas Matyi elintézi.

Hegedüs Tibor,
a Vidám Színpad főrendezője

Pestkörnyéken sok a rossz kút

A XXII. kerületi Ady Endre-utcában lévő kútból mindenhonnan folyik a víz, — csak a csapból nem.

— Julcsa, vidd egy kicsit jobbra a vödröt, a legfelső nyílásból irányt változtatott a víz.

Közérdek magas áron

A lakóbizottságok munkájának megjavítása érdekében kerületi nagyankétot terveztünk, melyre 8—900 lakóbizottsági tagot akartunk meghívni. Helyszűke miatt a tanács épületében nem férlek volna el a meghívottak, ezért segitséget kértünk a Mezőgazdasági és Erdészeti Dolgozók Szakszervezetétől. Kértük, hogy adják kölcsön helyiségüket a négyórás ankét megtartására.

Nagyon csodálkoztunk, amikor megtudtuk, hogy a MEDOSZ a helyiséghasználatért nyolcszáz forinton felüli összeget kér.

A MEDOSZ önköltsége csak töredéke ennek az összegnek. Azt megértjük, hogy belépődíjas előadásra ennyit kérnek, de ezúttal közérdekü értekezletről volt szó!

Lelkes Vilmos, Bp., VI., ker. Tan. VB-elnök

Étvágyterjesztő étlap

November eleje óta a XIX. kerületi Vendéglátó Vállalat előfizetéses éttermében ebédelek. Hétről-hétre ott díszeleg a falon a heti ebéd-vacsoraétlap. El is szoktam olvasni, mások is, de csak ritkán fordult elő, hogy azt tálalták volna, amit az étlap hirdetett.

A napokban különösen sokat ígért az étlap. Csupa jó falat: szem-szájnak ingere.

Megkérdeztem az étterem vezetőjét, hogy mi a csodának kell olyan étlap, amely felelőtlenül ígér. Nevetett és így válaszolt:

— Hogy a vendégek bosszankodjanak.

Nagyot néztem. A kartársnő így folytatta:

— Mi is tudjuk, hogy sohasem, vagy csak ritkán főzzük azt, ami az étlapon van; mert egész más nyersanyagot kapunk. Emiatt fel is szólaltunk felsőbb szervünknél, de azt a választ kaptuk, hogy nem tehetnek róla, a Belker ragaszkodik az előzetes étlaphoz.

A papír drága és azért a munkaidőért is kár, amit az étlap összeállítására, a nyomtatvány előkészítésére fordítanak. Mire jó ez a pénzpocsékolás?

Gergely Nándor, XIX., Rákóczi-u. 76

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA, — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest VIII., Rökk Szilárd-u. 6. — Felelős. vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 330.000.

KÉZIRATOKAT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!